

νεως τῆς ὑέλου, ἐπιχύνονται ἐντὸς ὑελίνου φιάλης μετὰ 1 δραμίου οἰνοπνεύματος λειψύρου καὶ μετὰ 8 δραμίων ἐλαίου τῆς Λαβάνδρας. Μετὰ τὴν δι' ὀλίγης θερμότητος διάλυσιν, διυλίζεται διὰ βάμβας. Ἀφοῦ ἡ ἐλαιοζωγραφία πρότερον καθαρισθῇ δι' ἀποπλύσεως μετὰ σαπῶνος ἢ ὀλίγου ἀπανθρακικοῦ νάτρου, περιαλείφεται ἅπαξ ἡ δὲς κατὰ τὰς ἀνάγκας. Μετὰ τοῦ αὐτοῦ διαλύματος περιαλείφονται ἐπίσης τὰ τῶν ζωγραφικῶν περιθώρια (κορνίζες) καὶ ἐὰν τελευταῖον εἶναι κεχρυσωμένα, προσθέτεται πρὸς τὸ αὐτὸ βερνίκιον ὀλίγη ποσότης ῥίζης τῆς προκορρίζης ἢ τοῦ καφορά πρὸς χρυσιζόντα χρωματισμὸν τῶν ἀντικειμένων τούτων. Ἐκαστος ζωγράφος ἐφαρμόζων τοῦτο τὸ ἀξιόλογον βερνίκιον διὰ τὰ ἔργα του, θέλει εὐχαριστηθῇ τὰ μέγιστα.

Κατασκευὴ τινος ὁσφραντικοῦ μέσου κατὰ τῆς λειποθυμίας.

Τὸ καλλίτερον καὶ ἐρεθιστικώτερον ὁσφραντικὸν μέσον κατὰ τῶν λειποθυμιῶν εἶναι ἡ Ἀμμωνία, διαγείρουσα διὰ τῆς διαπεραστικῆς τῆς ὁσμῆς τὸ νευρικὸν σύστημα. Τοιοῦτον ἀμμιωνοῦχον ὁσφραντήριον ἀπολαμβάνεται εὐκόλως κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον. Βάλλε εἰς μικρὰν ὑελίνην φιάλην ἐπιπωματισθησομένην δ' ὑελίνου πώματος 4 δράμια λεπτῆς κόνεως ἀμμιωνοῦχου ἁλατος (Νισσαντήρι καλούμενου) καὶ κατόπιν 2 δράμια λεπτῆς κόνεως κεκαυμένης ἀσβέστου. Ἀνατάραξον τὸ μίγμα τοῦτο καὶ κλείσον διὰ τοῦ ὑελίνου πώματος. Ἐὰν ἀνοιχθῇ καὶ πρὸς τὸ μίγμα τοῦτο ὁσφρανθῇ, θὰ διέλθῃ ἡ ἰσχυρὰ ὁσμὴ τῆς Ἀμμωνίας προκαλοῦσα τὴν σκοπούμενην ἐνέργειαν. Μολοντοῦτο μάθε ὅτι τὸ ἰσχυρότερον μέσον κατὰ τῆς λειποθυμίας καὶ κατὰ τοιούτων προσβολῶν τοῦ νευρικοῦ συστήματος εἶναι τὸ ἰσχυρὸν θειῶδες ἀέριον τὸ ὁποῖον σχηματίζεται διὰ τῆς καύσεως τοῦ θείου, ὅθεν εἰς τοιαύτας περιστάσεις ἀναψὸν πολλὰ συνήθη σπέρτα καὶ κιομένου τοῦ θείου πλησιάζον αὐτὰ πρὸς τὴν ῥίνα τοῦ λειποθυμήσαντος καὶ μετὰ 2—3 ἐπαναλήψεις θὰ ἐξεγερθῇ ἐκ τῆς λειποθυμίας του.

Ξ. ΛΑΝΔΕΡΕΡ.

Οὐδεὶς ἐπιθυμεῖ ν' ἀποκτήσῃ φίλους πένητας.

Δειναὶ αἱ γυναῖκες πρὸς τὰ τεχνάσματα τῶν ἐφευρέσεων.

Λέγεται ὅτι τὰ δῶρα καὶ αὐτοὺς τοὺς Θεοὺς ἀκόμη πείθουσιν.

Μέγα κακὸν ὁ ὄχλος, ὅταν κακούργους ἔχῃ προστάτας.

Καὶ ὁ καλὸς ὑπερβολὴν ἔπαινος, βαρύνει τὸν ἐπαινούμενον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Χαρὰ σ' ἐκείνη τὴν καρδίᾳ
Ποῦ δὲν τὴν δέρνουν πόνοι.

ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ

Ἐξ ὅλων τῶν αἰσθημάτων ὁ ἔρως εἶναι τὸ ἀνυπαδέστερον.

Ὁ ἄπελπις ἔρως εἶναι βραδὺ δηλητήριο, ὅπερ ὑποσκάπει καὶ καταστρέφει.

P. DE KOCK

Γυνὴ ἀνιωμένη εἶναι ἱκανὴ νὰ πράξῃ τὰ πάντα.

Αἱ γυναῖκες δὲν θνήσκουν εὐμὴ ὑπὸ ἀκηδίας.

ALPHONSE KARR.

Καρδία εὐθεῖα εἶναι τὸ πρῶτον τῆς ἀληθείας ὄργανον.

Ὅστις οὐδὲν ἡσθάνθη, οὐδὲν δύναται νὰ μάθῃ.

J. J. ROUSSEAU.

Ἡ δικαιοσύνη εἶναι διὰ τὸν κατηγορούμενον
καὶ ὄχι ὁ κατηγορούμενος διὰ τὴν δικαιοσύνην.

EDOYARD LABOULAYE.

Δίδει μικρὰν ὁ ἔρως
Ζωὴν, ἀλλοίαν, ἔκτακτον, καὶ ἔπειτα νεκροῦται.
Ὁ βίος ὅλος, ὥχριστ' ἡ ὄψις, ἀλλοιοῦται,
Καὶ ζῶντες ἐτι θνήσκομεν οἰκτρῶς καὶ παρακαίρως.

Δ. ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ.

Ὅχι. Ὁ ἄργυρος, μὲ ὅσα δὴποτε καὶ ἂν λέ-
γωσι, δὲν εἶναι λάβρα τοῦ Ἄδου· εἶναι καλὸν
ἐμπόρευμα· ἀλλὰ τὸ πωλῶσι πολὺ ἀκριβὰ.

P. S. DE. BÉRANGER.

ΕΙΣ ΩΧΡΑΝ ΜΙΚΡΑΝ ΚΟΡΗΝ.

Κόρη, διατὶ τὰ ῥόδα τῆς μορφῆς σου τῆς γλυκειάς,
Αἴφνης ἔγειναν ὥχρα;
Πῶς σ' ἀφῆκεν ἡ φαιδρότης τῆς μικρᾶς σου ἡλικίας
Καὶ ἡ πρώτη σου χαρά;
Μὴ κανὲν ἐκ τῶν πολλῶν σου ἀπωλέσθῃ ἀθουμάτων;
Κόρη διατὶ θρηναῖς;
Πῶς ἡ λάμψις ἀπεσβέσθη τῶν ὠραίων σου ὀμμάτων;
Πῶς ὁ ἦχος τῆς φωνῆς;
Καθὼς πρότερον δὲν εἶναι θορυβώδης ὡς παιδίου;
Διατὶ μελαγχολαῖς;
Διατὶ αἱ παρειαί σου ἴχνη φέρουσι δακρύου;
Πῶς ὀλίγον ὀμιλεῖς;
Μὴ ἀπώλεσας τὸ τέκνον τῆς μεγάλης σου πλαγγόνης;
Μὴ ἐθραύσθῃ ἡ μικρά;
Πῶς ὡς ἄνθος μαραιμένον ὑπὸ τῆς πνοῆς χειμῶνος
Κλίνει τόσον νεαρά;
Ἦ, ἐκ τοῦ κλωβοῦ τοῦ μήπως ἐδραπέτευσ' αἰφνιδίως
Τὸ ὠραῖόν σου πτηνόν;

Σπόγγισον τὸ δάκρυ, κόρη, ὁ χρυσοῦς μας φεύγει βίος...

Πλὴν ἰδοὺ πρὸς οὐρανὸν

Σὲ συνέλαβον νὰ αἴρῃς ἱκετευτικὸν τὸ ὄμμα

Ὡς ἐὰν ἐξήτεις τί...

Μὴ ἐρυθριᾷς, παιδίον, ἄρες νὰ εἰπῇ τὸ στόμα

Ὅτι ἡ ψυχὴ ζητεῖ...

ΦΩΤΕΙΝΗ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ.

ΘΕΛΕΙΣ ΝΑ ΖΗΣΗΣ;

Θέλεις νὰ ζήσης; Ἀσπλαγχνός, ἀναίσθητος νὰ εἶσαι,
Θνητὸν ποτὲ νὰ μὴ πονῇς, ποτὲ νὰ μὴ λυπῇσαι.
Νὰ βλέπῃς τὴν πυρκαϊάν καὶ σὺ νὰ μὴ τὴν σδύνης,
Νὰ βλέπῃς τὸν πνιγόμενον καὶ σὺ νὰ τὸν ἀφίνῃς.
Θέλεις νὰ ζήσης; Λάκτιζε τὰ δάκρυα τοῦ πόνου,
Καὶ τὸ συμφέρον δίδωκε τοῦ ἐκυτοῦ σου μόνου.
Μίσα τοῖς ἄλλοις, συγγενεῖς καὶ φίλους καὶ οἰκείους,
Καὶ ἀπεχθάνου ἅπαντας· θεώρει τοὺς δημίους.
Φιλότιμον!... τί τ' ἀγαπᾷς; τί παρ' αὐτοῦ προσμένεις;
Τὰ φύλλα τῆς καρδίας σου, ὦ δύστηνε, μαραίνει.
Καὶ τήκεσαι, καὶ καίεσαι, καὶ ἡ ψυχὴ σου φθίνει,
Ἐνῷ ὁ ἄλλος σὲ γελαῖ, ἢ καὶ σὲ κατακρίνει!
Θέλεις νὰ ζήσης; Ἀφῆσον εἰς ἄλλους τὴν καρδίαν,
Εἰς ἄλλους τὴν γλυκύτητα καὶ τὴν εὐαισθησίαν.
Παίξε καὶ σκίρτα εὐθυμὸς καὶ πίνε ῥητινίτην,
Καὶ μὴ κρατεῖς εἰς χεῖρας σου αἰετὸν τὸν διαβήτην.
Τί εἶν' ὁ κόσμος; ὄνειρον ἀπατηλόν, στιγμαῖον...
Ἐνῷ νομίζεις ὅτι ζῇς εἰς εὐθυμίαν πλέων,
Ἐπέρχεται ὁ θάνατος καὶ στωϊκῶς σ' ἀρπάζει,
Καὶ τότε;... ἡ κυπάριστος τὸν τάφον σου σκιαζει!
Τί εἶν' ὁ βίος; Ἐν μηδέν! τὸ φῶς εἶν' ἡ ἀρχὴ του,
Ἀλλὰ σκιά τὸ τέλος του, κ' ἀπάτη ἡ πνοή του.
Ἀπάτη, ὄναρ καὶ σκιά, κ' ἐκλείπεται ἐλπίδες,
Ἄς περιμένεις πάντοτε, πλὴν πώποτε δὲν εἶδες.
Ἰδοὺ ὁ βίος τῶν θνητῶν!... ἄρα πρὸς τί λυπεῖσαι;
Μὴ αἰωνίως νεαρός, ὦ δυστυχῇ, θὰ εἶσαι;
Δός λάκτισμα εἰς ἅπαντας, ἀπόρρυγε τὸν πόνον,
Σάρκαζε πάντα πανταχοῦ καὶ λάτρευε σὲ μόνον.
Ὡ! τί φροντίζεις δι' αὐτόν, ἢ τί διὰ ἐκεῖνον;
Ὁ κόσμος οὗτος ἐξίσωτ' τὸ ῥόδον μὲ τὸ κρίνον.
Κακὸς ἂν εἴται ἢ καλὸς ὁ κόσμος δὲν φροντίζει,
Μὲ τὸ συμφέρον ἕκαστος τὸ βῆμά του ῥυθμίζει.
Μὴ τάχα ἐν τῷ ἔρωτι ζητεῖς παρηγορίαν;
Ὡ! οἶγησον!... τὴν ὄψιν του πιστεύεις τὴν ἡδεῖαν;
Εἶναι ὁ ἔρως ἄδυστος, μαρτύριον καὶ μνημα,
Καὶ σάραξ τρώγων ἐν κρυπτῷ τοῦ βίου μας τὸ νῆμα.
Θέλεις νὰ ζήτης; δίδωκε τοῖς κώμους, κ' οἶνον πίνε,
Καὶ τότε μόνον ἀνεκτὸς ὁ βίος θὰ σοὶ εἶναι.